

DOKTER CANIVET VERTELT

*Als je clairet­wijn aan 't drinken bent
draait alles, draait alles,
als je clairet­wijn aan 't drinken bent,
draait alles in de tent!*²⁸

De heer Kupfergrun had nog maar net gedaan met spreken, toen een hoge en scherpe stem dit liedje begon te zingen.

– En nu mag men mij lammertsnootjes²⁹ geven,

.....

28 Alternatieve versie van een drinklied daterend van de 16e eeuw: *Quand je bois du vin clairet, Ami tout tourne, tourne, tourne*; clairet­wijn is een lichte rode wijn.

29 Lammertsnoot of lambertsnoot (Frans 'noix avelines'), afkomstig van de rode hazelaar, lijkt veel op de gewone hazelnoot. De lambertsnoten kunnen 10 tot 25mm lang worden, zijn eivormig en hebben een rood omhulsel dat uit blad bestaat. Het zijn heerlijke onbehandelde noten >

een bolletje mals brood en zaadjes. Weet u wat een canivet is? Het is een papegaai, groot als een zeearend, die zijn nest bouwt in de duivenkerfel³⁰ waarmee de heuvels van de Antillen begroeid zijn. De canivet is een handig logicus, beheerst mysterieuze en gevreesde talen, is een meester in de toverkunst en een zeer geleerd dokter.

Zo sprak de heer Canivet, uit Tarbes³¹ in Frankrijk, en terwijl hij zijn kwinkslagen op een snelle en nogal onbehouwen manier ten beste gaf, knoopte hij zijn das los, wierp die in het vuur, trok vlug zijn rokkostuum uit dat hij over het hoofd van de heer Kupfergrun gooide en zat daar..

Wel ja, zat daar als een grote, boze papegaai met wilde veders en met vervaarlijk scherpe ogen.

– Hoort allen toe! riep hij, dorpers, boeren en schelmen, narren en gekken, hoort allen toe, dit is de waarachtige geschiedenis van de grote dokter Canivet!

.....
 zonder toegevoegde suiker, zout, olie of vet. De hazelnoten zijn zacht en romig en ongelooflijk knapperig. Ideaal voor het decoreren van gebak en gerechten.

30 Duivenkerfel (*Fumaria*), geslacht van kruidachtige planten uit de papaverfamilie (*Papaveraceae*). Met zijn ongeveer vijftig soorten is het inheems in de gematigde gebieden van Europa en Azië, en in delen van Afrika.

31 Tarbes is een gemeente in het Franse departement Hautes-Pyrénées (regio Occitanie).

HET HUWELIJK VAN JUFFROUW BONVOISIN

In het jaar 1880, op een mistige morgen rond het einde van de winter, voer een zeiler die van Amerika kwam en getrokken werd door een kleine Hollandse sleepboot, het zeekanaal van Terneuzen op en legde aan in het achterdok, genaamd Handelsdok³², van de edele en stoere stad Gent, in Vlaanderen.

's Middags ging de meester-roerganger Tieste de Wildeman van boord, met heel zijn bezit in een grote zak van Indisch zeil. Hij had zestien maand loon uitbetaald gekregen in gouden en zilveren munten. Bovendien droeg Tieste de Wildeman, laag tegen de grond, een eigenaardige ijzeren kooi, waarin wijs en onbeweeglijk een grote, grijze papegaai zat, vuil en vies als een vod.

– Het is een papegaai van de Antillen, legde hij uit aan de heer Volders, douanebeambte, ik verkoop hem voor veel geld aan de heren van de dierentuin.

– Twaalf frank invoerbelasting, zei de controleur.

– Neen, protesteerde Tieste de Wildeman, maar ik betaal een glas bij madammeke De Landtsheere.

– Goed, stemde de douanebeambte in.

Zij dronken heel wat meer dan één glas en babbelden al gauw als vrienden onder elkaar.

– Het is zowat vier jaar geleden dat ik uit Gent vertrokken ben, zei Tieste, en nu ga ik mijn vrouw weerzien.

.....
32 Het Handelsdok, dat in 1829 aangelegd werd, is een van de oudste dokken van de haven van Gent, samen met het Houtdok en het Achterdok.

– Eh! Eh! grijnsde mijnheer Volders.

– Waarom lacht u? vroeg Tieste die er niets grappigs in zag.

– Dat zeg ik niet, of beter: nog niet.

– Kom nou, drong de zeeman aan.

– Dan moet ik u zeggen, Tieste, gaf meneer Volders toe met wat medelijden in de stem, dat uw vrouw is gaan samenwonen met Tone Bosmans en dat zij, met heel wat succes – dat moet ik zeggen – een kroeg exploiteren in de Vaartstraat. ‘De Groene Fles’ heet ze.

– Aha! zei Tieste de Wildeman, dat is het dan. En hij liet een volle fles goede Hollandse jenever aanrukken.

Zij verlieten elkaar bij het invallen van de nacht; Tieste, met zijn zware zak van Indisch zeildoek en de kooi met de papegaai, begaf zich naar de Vaartstraat.

– Ik verwed er de zilveren galons³³ van mijn kepie op, dat het daar zal stuiven, zei mijnheer Volders bedachtzaam bij zichzelf, maar het zijn mijn zaken niet.

Hij ging terug naar zijn kantoor in de kelders van het Stapelplein en begon met proces-verbaal op te stellen ten laste van de genaamde Tieste de Wildeman die op bedrieglijke wijze een papegaai uit de Antillen had ingevoerd, belast door de douanediensten met een belasting van twaalf frank.

.....

33 Lint of koord van gouddraad, zilverdraad, zijde, e.d. waarmee kledingstukken, vooral uniformen, als versiering zijn afgezet.

In de vroege morgen deed het nieuws al als een lopend vuurtje de ronde.

– Al gehoord? Tone Bosmans en de vrouw van Tieste de Wildeman hebben hun loon gekregen. Allemachtig... ‘De Groene Fles’ zag er helemaal rood van, vannacht! Het leek wel een slachthuis! En Tieste hebben ze op de Peerdemeerskade³⁴ gevonden, schreeuwend als een gek:

– Ik heb het niet gedaan... het is de papegaai... ik zeg dat het de papegaai is!

Tone Bosmans en zijn bijzit waren niet veel meer dan bloedige vleesmassa’s toen de politie op de plaats van het onheil arriveerde; op de tapkast stond de ijzeren kooi, en tot slot van een rustig ontbijt zat de papegaai een kwart sinaasappel te eten.

Toen de agenten hem beetpakten, krijste hij oorverdovend:

– De liefde! ‘t Is de liefde!

Op het einde van de Vaartstraat stond, verscholen in een tuin met seringen die reeds teder groen werden, het huis van juffrouw Sylvie Bonvoisin, een spichtige oude vrijster, zwart als een wesp en gelijkend op een reusachtige babyspeld in een stuk stof gerold.

Voor vijf frank kocht zij de kooi en de papegaai, te koop gesteld bij bevel van de douane, en mijnheer Volders, die op een handige wijze een hoger bod verijdeld had, kreeg een kist met twaalf sigaren.

.....
34 De huidige Minnemeers.

Na zonder succes geprobeerd te hebben een huwelijk aan te gaan met een lid van de Kerkfabriek, een verlopen hoedenmaker en een visventer, had Mej. Sylvie Bonvoisin zich aan een verbeterd celibaat gewijd.

Toen, de dag na de aankoop, de papegaai weer zijn gek liedje begon te krijsen: ‘De liefde... ‘t is de liefde!’ werd de oude vrijster er horendol van en probeerde hem met alle mogelijke middelen het zwijgen op te leggen.

Het resultaat was dat de papegaai nog luider schreeuwde.

Tot het uiterste gedreven stak zij de handen in de kooi om de lawaaimaker te wurgen.

De canivet bezit niet de ernstige zachtheid van de ongekuifde papegaai, noch de schreeuwerige lafheid van de ara, noch de ingehouden woede van de microglossen³⁵ van Guinea. Hij bezit het humeur en de kracht van de zeehaan³⁶ en, als de David in de wereld der gevleugelden, biedt hij elke Goliath het hoofd.

Een snavelstoot brak de linker ringvinger van Mej. Bonvoisin. De dwaze gans sloot de kooi, liet haar vinger verzorgen en hield een diep respect over voor de dappere vogel.

.....
 35 Microglosse of zwarte kaketoë, zo genoemd vanwege zijn houtskoolkleurige veren. Zijn veerloze wangen zijn helderrood, en kunnen van kleur veranderen afhankelijk van zijn stemming, stress of gezondheid. Zijn zwarte snavel is gehaakt en kort. Hij kan er zaden en noten mee kraken.

36 De zeehaan, ook wel bekend als poon of knorhaan, behoort tot de familie van de schorpioenvissen. Deze vis dankt zijn naam aan het feit dat hij bij gevaar een knorrend geluid maakt met zijn zwemblaas.

Weldra begon zij genoeg te scheppen in de vreemde slagzin van de sprekende vogel.

– De liefde... 't is de liefde...

Vooraf sedert het moment dat hij er een eigenaardige tederheid in legde.

– Ik vraag mij af... begon zij vaak te denken, zonder die gedachte te durven voleinden.

Mej. Bonvoisin was nogal belezen; sommigen beweerden dat zij heel wat afwist van allerlei dingen.

Zij begon te geloven in de mogelijkheid van een zielsverhuizing.

Op een avond, toen de lamp een rode nevel door de kamer verspreidde, kwam zij bij de kooi staan en fluisterde:

– Ik... bemin... u...

De papegaai bekeek haar met zijn groot, rond oog, waarin een groene vonk schitterde.

– Ik... bemin... u...

De vogel deed een inspanning, slikte en zei hees:

– Ik... be...

Een uur later herhaalde hij plots, zonder daartoe aangespoord te zijn:

– Ik... bemin... u...

– Mijn God! riep Mej. Sylvie uit.

Niemand had dit ooit tot haar gezegd.

En zodoende praatten, gedurende maanden, iedere avond Mej. Bonvoisin en haar papegaai over de liefde.

Daarna – het lot wijst de weg naar de hel – knoopte de oude vrijster kennis aan met Constantin Hannedouche, een ploertige, verlopen kerel: een

afvallig priester die in de vuilste kroegen rondhing, borrels bedelde en voor vijftien cent zwarte missen opdroeg.

Om klokslag middernacht liet hij haar kijken in een glazen bol, half afgeschermd met een zwart doek. Zij zag het vage gezicht van een man.

– Hij is mooi als Lucifer zelf, zei Hannedouche, als u er drie goudstukken voor over hebt, zal ik u zijn naam zeggen.

– Martin Canivet, zei hij, terwijl hij begerig de drie gele knaken greep. Offer nog drie andere stukken en ik zal u met hem verenigen, want hij is de incarnatie van uw papegaai.

Zij aanvaardde dit voorstel, uitzinnig door de vreemde liefde voor een wezen dat haar op een dag had gezegd, en sindsdien was blijven herhalen: Ik bemin u!

Op een stormachtige nacht maakte Constantin Hannedouche een afspraak met haar en de papegaai op de trappen van de Sint-Jacobskerk.

Door storm en wind kwam zij daar aan, de kooi bedekt met een zwart zijden doek.

De afvallige forceerde het slot van de klokketoren, leidde haar door de schemerige kerk waar de rode robijn van de godslamp fonkelde, deed haar knielen op de plaveien en stak een zwarte waskaars aan.

– Neemt u Martin Canivet tot echtgenoot? vroeg hij.

– Ja, stamelde de ongelukkige, door tederheid en vrees totaal uit het evenwicht gebracht.

En vreemd genoeg, op de gestelde vraag antwoordde de vogel al krijsend:

– Ja!

– U bent verenigd, verklaarde Hannedouche.

Hij schoof een kleine gouden ring over de poot van de papegaai en een andere aan de geschonden ringvinger van Mej. Bonvoisin.

Op dat moment schoot een geweldige rode klaarte door de hoge, gewijde ruimte: een grote, scherpe vlam laaide op uit een wijwatervat. Hannedouche sloeg gillend op de vlucht en Mej. Sylvie kon zich later niet meer herinneren hoe zij met haar papegaai weer thuis geraakt was.

– Mijn man... mijn man... snikte zij zonder ophouden.

In een mooie meesterwoning te Gent, edele en stoere stad, woont nog een geneesheer die bijna honderd jaar oud is, die een dame van bijna vijftig jaar bijstond tijdens een vreemde bevalling. Zij bracht een afschuwelijk kind ter wereld, dat de kop en de bek had van een papegaai, met volledig vervormde ledematen die uitliepen op grijpklauwen.

Het monster ademde en stootte vreselijke kreten uit die meer leken op het schreeuwen van een jong roofdier, dan op het geschrei van een pasgeboren baby. Toch lieten de dokters die de bevalling hadden bijgewoond het wezen onmiddellijk dopen, menend dat het niet in leven zou blijven. Maar nauwelijks had het gewijd water het misvormd hoofd bevochtigd,

of het monster begon te kronkelen, slaakte een afgrijselijke kreet en stierf. De dokters lieten onmiddellijk een grote bokaal wijngeest³⁷ brengen en staken er het kleine lijkje in, met de begrijpelijke bedoeling om zoiets te bewaren. Maar... zij hielden geen rekening met het mysterie dat heel deze ongehoorde geschiedenis omgaf. Onder hun handen schoot de alcohol in brand, de bokaal ontplofte als een bom, kwetste de assistenten en een enorme blauwe vlam verslond het vreselijk overschot.

De moeder overleefde alles, maar bleef met stomheid geslagen, zodat men dacht dat zij het verstand verloren had.

Op een nacht verdween zij; niemand weet wat er van haar geworden is.

Zij heette Sylvie Bonvoisin.

De volksmond beschuldigde de afstotelijke Hannedouche van dit verschrikkelijk vaderschap, maar weinige dagen na het godslasterlijk huwelijk had men het lijk van de afvallige priester gevonden in het onkruid van de Peerdemeersch, het gezicht op vreemde wijze geschonden.

– Als door snavelstoten, had een agent gezegd.

.....
37 Kleurloos, brandbaar vocht uit wijn gedistilleerd.

De heer Canivet was aan het einde van zijn verhaal gekomen.

Hij had niet helemaal de vorm meer van een reuzepapegaai; langzaam zag ik hem weer een menselijke gedaante aannemen.

Maar plots sprong de kater Murr op hem, greep hem bij de hals en wurgde hem. Enkele bloedige veren dwarrelden rond de vlam van de kandelaars. Een hand kwam uit het duister tevoorschijn, greep het stekelig lijk van de vogel en wierp het in het vuur.

Het brandde knetterend op en verspreidde een verpestende lucht.

(Or. Le docteur Canivet raconte: Les noces de Mlle Bonvoisin)

DE PRIESTERES SPREEKT

Een stem riep:

– Aan u, priesteres!

Een gedaante maakte zich los van de rode achtergrond van het haardvuur, waar zij tot dan toe gezeten had, met de voeten op de spitijzers.

Ik was zeer verwonderd toen ik zag dat het een vrouw was; maar het is zo dat die goede Chaucer destijds vrouwen bij zijn vrome pelgrims had toegelaten.

Toen ze nabij de kandelaar kwam, zag ik dat zij een bedrukt en droevig gezicht had. Zij droeg een kleed van bombazijn³⁸ met een fijne kraag van schaapsleder

.....
³⁸ Bombazijn is een sterke geweven textielstof, die men in België fustein noemt. De stof had een schering (ketting) van zijde en een inslag van kamgaren, die gesponnen werd uit lange wol.

en een vierhoekige muts die haar haren volledig verborg.

Zij bracht een slanke hand – met ongelooflijk scherpe vingers, zo kwam het me voor – naar haar kinderlijk hoofddekseel en zei: – In feite heb ik recht op een doktersmuts, dat zult u dadelijk zelf kunnen vaststellen.

– Spaar ons voor geleerde vrouwen, riep iemand in het donker.

– U zou me zeker met plezier ontmoet hebben, grijnsde de vrouw waarvan de blik plots woedend werd, als u geleeft had in de tijd toen de wijk van Tyburn de verschrikkelijkste reputatie had van alle wijken van Londen³⁹.

Murr nestelde zich steviger om mijn knieën en rillingen liepen hem over de ruggegraat. Ik hoorde hem zacht zuchten:

– Das Grauen... Grauen⁴⁰.

– Ik werd geboren in Epping Forest⁴¹, waar mijn ouders met moeite hun brood verdienden met het maken van houtskool. Heel mijn kennis komt voort uit de studie welke ik zodoende kon maken van de

.....
39 Eeuwenlang was de naam Tyburn synoniem met doodstraf, het was de belangrijkste executieplaats voor Londense criminelen en veroordeelde verraders, waaronder veel religieuze martelaren.

40 *Das Grauen* (De Gruwel) is een boek van Hanns Heinz Ewers (1871-1943), Duits acteur, dichter, filosoof en schrijver van korte verhalen en romans, vooral bekend om zijn griezelig-mysterieuze werken, met name zijn trilogie van romans over de avonturen van Frank Braun, een personage gemodelleerd naar hemzelf.

41 Epping Forest is een 2.400 hectare groot gebied met oude bossen dat op de grens tussen Groot-Londen en Essex ligt.

geheimzinnige plant die noodlottig genoemd wordt en die groeit op de plaats waar de kolenhaarden uitgedoofd zijn. Toen ik twintig was, kende ik voldoende het geheim van dit kruid, ontsproten uit het vuur, om als geneester door het land te trekken. Ik hield niet van genezen, want het lijden van de mensen liet me koud, maar de zieken betaalden veel voor mijn raadgevingen en remedies, en ik verdiende genoeg geld om mij in Londen te kunnen vestigen, in een mooi huis op de hoek van Spite Street en Tyburn Place. Op Tyburn Place nu werden om beurten opgericht schavot, galg, brandstapel, rad en schandpaal.

Zo kon ik, vanuit mijn venster, genieten van het ultieme lijden van de mensen die door het gerecht de dood werden ingestuurd.

Maar op een dag begon dit bloedig vertoon mij te vervelen en, geholpen door de geest van het kruid, ontdekte ik de manier om mij anders te vermaken.

TYBURN

In de maand mei van het jaar 1601 richtte de beul van Londen, genaamd Besnach, een stellage op, versierd met rood laken en gouden franjes, wat erop wees dat hij een bijzonder iemand onder handen zou krijgen.

En dit iemand arriveerde, vergezeld door zes soldaten en twee priesters. Het was een jong meisje met lange en weelderige, gevlochten blonde haren;

zij droeg een witte tuniek van zuiver lijnwaad en haar schoeisel, dat zij bij voorrecht had mogen aanhouden, was vervaardigd uit pels. Aan de voet van het schavot verlieten de priesters haar en slechts twee soldaten deden haar een steil laddertje beklimmen, waarvan de treden zorgvuldig bekleed waren met glanzende wol. Daarna spoedden de soldaten zich naar beneden en gingen op hun beurt postvatten in de schaduw van de stellage.

Besnach, de beul, deed haar zitten op een bankje, versierd met rode zijde, en wachtte.

De menigte werd ongeduldig, omdat het lang duurde eer de foltering een aanvang nam van de schone, waarvan ik de misdaad niet kende, wat mij overigens niet interesseerde.

Eindelijk werd dan toch met een trompetstoot de komst aangekondigd van hem, waarop allen stonden te wachten; het was rechter Hundringham, die tot opdracht had de laatste wilsbeschikkingen voor te lezen en het bevel te geven tot uitvoering van de straf.

Ik verafschuwde rechter Hundringham die lelijk was, verwaand en vet als een oude das. Hinkend naderde hij de veroordeelde en gaf haar een licht klopje met het perkament, dat hij in de hand hield. Dat was tegen de regels en ik werd er waarachtig door geschokt. Daarop begon Besnach te lachen, wat eveneens indruiste tegen de geplogenheden en de plichten van het gerecht.

Ik weet niet wat de rechter begon af te dreunen, met de vinger het geschrift op zijn perkament volgend, maar het was ongetwijfeld iets afgrijpselijks,

want het meisje begon vertwijfelde kreten te slaken en wanhopig met de armen te wringen.

Toen ik zag dat Besnach de hand in de richting bracht van een zak uit rood leder, dat hij aan de gordel droeg, begreep ik dat hij er de fijne metalen instrumenten zou uitnemen, die dienden om het gezicht van zijn patiënten te villen.

Hij zwaaide met een lange worteltang⁴², waar hij de wangen van de veroordeelde mee wilde doorboren, toen ik een prettige inval kreeg. Vlug riep ik de geest van het kruid op en vestigde de blik op Hundringham, Besnach en de zware blonde vlechten van het jonge meisje.

Meteen begonnen die vlechten te kronkelen, zwiepten als knallende zweepslagen door de lucht en... aha, ik moet er nog om lachen... grepen de rechter en de beul bij de keel.

De veroordeelde verloor het bewustzijn maar de vlechten deden verder hun werk, schudden de beide mannen als speelpoppen door elkaar en wurgden ze.

– Mirakel! Mirakel!

De menigte kwam in beweging, schreeuwde haar persoonlijk recht tot vonnissen uit, vermoordde op staande voet de soldaten en de monniken en bevrijdde het meisje, dat in triomf werd gedragen. Ik weet niet wat ervan geworden is; het interesseerde mij overigens niet meer.

.....

42 Een worteltang (tandheelkunde) diende om kiezen of wortels te trekken.

Het was op een warme junidag dat de kleine Winterset te Tyburn werd onthoofd. Ach, ik hield niet van Winterset. Want erger galgenaas had er sinds jaren niet meer rondgelopen tussen Kingston en Tower Hill, en ik dacht er geen moment aan dat ik, door de geest van het kruid, de beul zou verhinderen dit gehate hoofd af te houwen.

Maar die dag was ik in een vrolijke stemming; ik had lekkere, zachte ale van Camden gedronken, geschonken in een zilveren beker, en een absoluut voortreffelijke ortolaanpastei⁴³ gegeten. Bovendien was de nar Crazy Crow onder mijn venster komen postvatten en had me doen schateren van het lachen.

Een dag, die zo goed begonnen was, moest ook op waardige wijze beëindigd worden. Winterset beklom moedig het schavot, knielde, en het lange zwaard van de beul sloeg neer op zijn nek.

– Kling! deed het trillend staal; en het hoofd rolde op de planken. Maar op hetzelfde moment begonnen de beul en zijn twee helpers luide kreten te slaken: Winterset zat nog steeds geknield... met het hoofd op de schouders! Gelukkig was de rechter, die de uitvoering van de straf bijwoonde, een man met veel gezond verstand.

– Tovenarij! riep hij uit... het hoofd is weer aan zijn

.....
43 De ortolaan (*Emberiza hortulana*) is een lange-afstandstrekker en een lid van de familie van de gorzen (*Emberizidae*). De ortolaan was een spijs voor de rijken. Een delicatessen die slechts een enkeling zich kon veroorloven. Het zeldzame zangvogeltje was het favoriete gerecht van François Mitterrand, naar goed voorbeeld van Romeinse keizers en Franse koningen.

lichaam gegroeid. Beulen, doet uw werk! Bevrijdt ons van dit monster! Voor de tweede maal sloeg het zwaard toe en het tweede hoofd rolde naast het blok.

– Toven... stamelde de rechter, maar meer kon hij niet uitbrengen, zo kwam hij in paniek door het zien van het derde hoofd, dat goed en wel op zijn plaats stond op de hals van Winterset.

– Kling! en het werd afgehouden, net als de twee vorige.

Een ogenblik later snelden beul, helpers en rechter het schavot af, terwijl Winterset, voorzien van een vierde hoofd, opstond en zei:

– Nu is het genoeg!

Maar ik hield niet van Winterset en ik riep de geest van het kruid niet meer op, toen hij drie uur later levend verbrand werd op een stapel, overvloedig overgoten met olie en pek.

Bah! Zelfs het allerbeste wordt men uiteindelijk beu.

Op een dag deed ik gedurende twee uur een man, die hoog en droog aan de galg hing, op een hoorn blazen.

Ik sloeg een twaalfstal brandstapels uit elkaar en deed er stromen water uitspuiten, op het moment dat de beulen er het vuur aanlegden.

Toen een man uit Twickenham eens op het punt stond gevierendeeld te worden door vier stevige hengsten uit Sussex, veranderden de paarden in duiven en hij maakte gebruik van de algemene

verwarring om het hazepad te kiezen.

Ik moest met het spelletje ophouden, want het Parlement was van zins Tyburn Place ongeschikt te verklaren voor verdere executies, en zodoende zou ik het spektakel moeten missen, dat mij erg amuseerde.

Ik bracht het werk van het gerecht niet meer in verwarring en troostte mij door, dankzij de kracht van het kruid, de neus van alle inwonsters van Spite Street met twee duimen te verlengen.

Ongelukkig genoeg was ik vergeten hetzelfde met de mijne te doen en ik werd in het gevang geworpen, beschuldigd van tovenarij. Uiteraard bleef ik daar niet lang: een paar minuten later ontsnapte ik, in de gedaante van een muis...

Ik weet niet welke duivel mij toen deed uitroepen:

– Mooie en machtige dame, dat zou nu niet meer kunnen!

– Dat zegt u, jonge beunhaas, spotte zij. Kom... kom, mijn geliefd kruid... kom!

Haar grote gestalte vlood als nevel weg en een kleine grijze muis kroop de ijzeren kandelaar op en begon met zichtbaar genoeg aan de druppels kaarsvet te knabbelen.

– Nummer twee! krijste de kater Murr, toespringend. In een handomdraai was de muis opgepeuzeld.

– Jammer! miauwde mijn gezel, terwijl hij weer op mijn knieën kroop, het is niet origineel, niet origineel, en dat is jammer: mijn goeie ouwe vriend de Gelaarsde Kater heeft het vóór mij al gedaan.

(Or. La clergesse parle: Tyburn)